

Ibland minns jag inte alls hur det hela började. Vi hade ju tittat på varandra i smyg, pratat om varandra med andra. Så långt minns jag vad som hände. Sedan hände något...och jag är så arg över att jag inte riktigt minns vad. Plötsligt var det som att det inte riktigt fanns någon annan utväg. Vi satt fast i det som vi visste skulle hända...måste hända.

Med dig och mig var det ju annorlunda. Så lugnt, så tryggt, så varmt, så säkert. Vi visste allt om varandra...eller i alla fall trodde vi det...och nu när jag tittar på dig vill jag bara hålla om dig. Bara skrika förlåt om och om igen, skrika det i ditt ansikte tills det...tills det....smälter...min sorg och min ånger och min smärta....får ditt ansikte att smälta...och bli.....

....varmt. Så varmt att du måste hålla om mig...måste le....kyssa mig....skratta det där skrattet som jag bara vill drunkna i..och sedan säger du...och du menar det med hela ditt hjärta....

Jag förlåter dig...och allt kommer att bli bra.